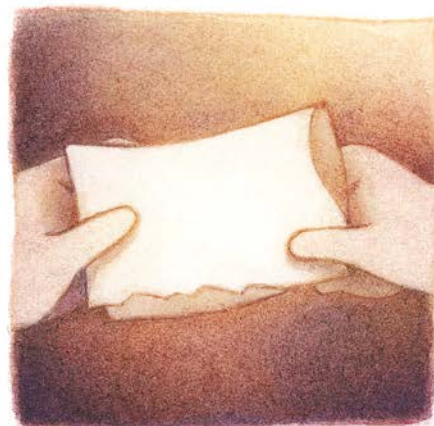
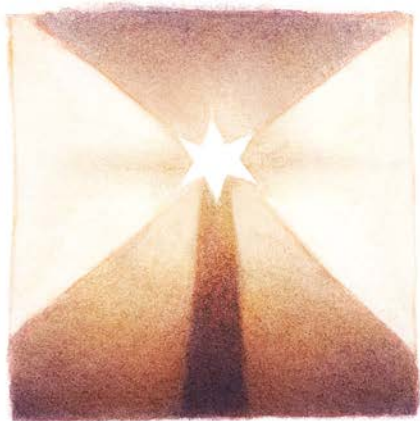
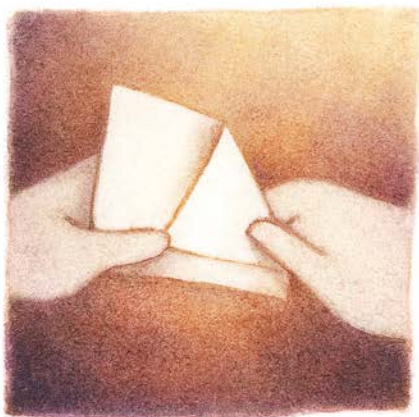
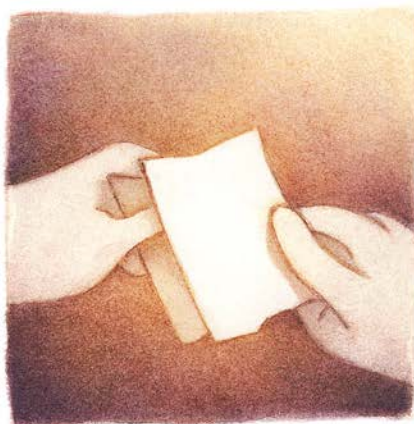
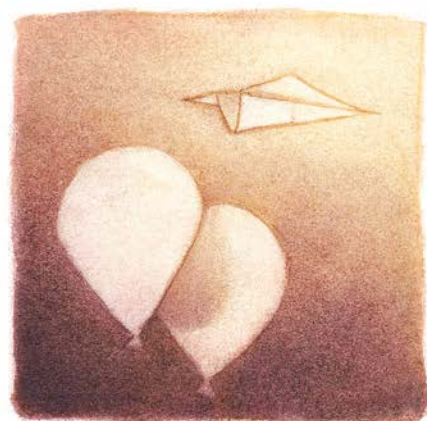
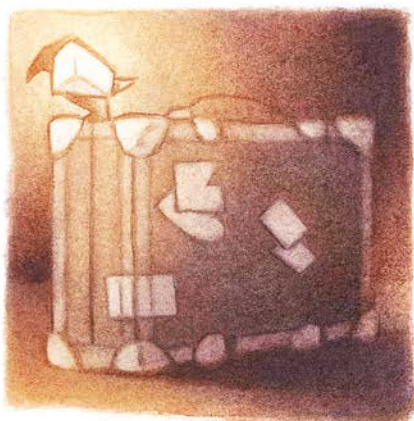

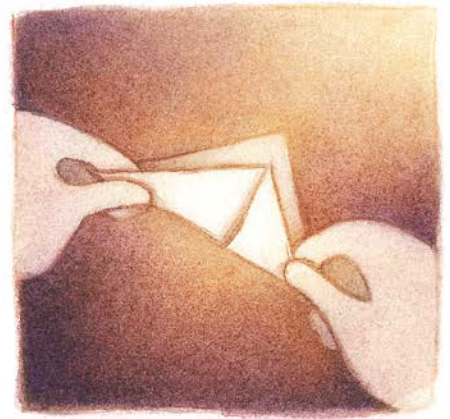
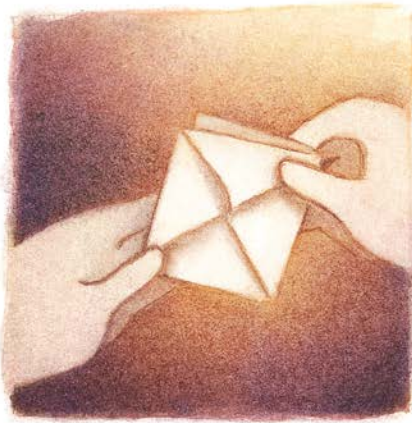
‘Woensdag ga ik weg.’

Dat zei je.

‘Waarnaartoe?’ vroeg ik.

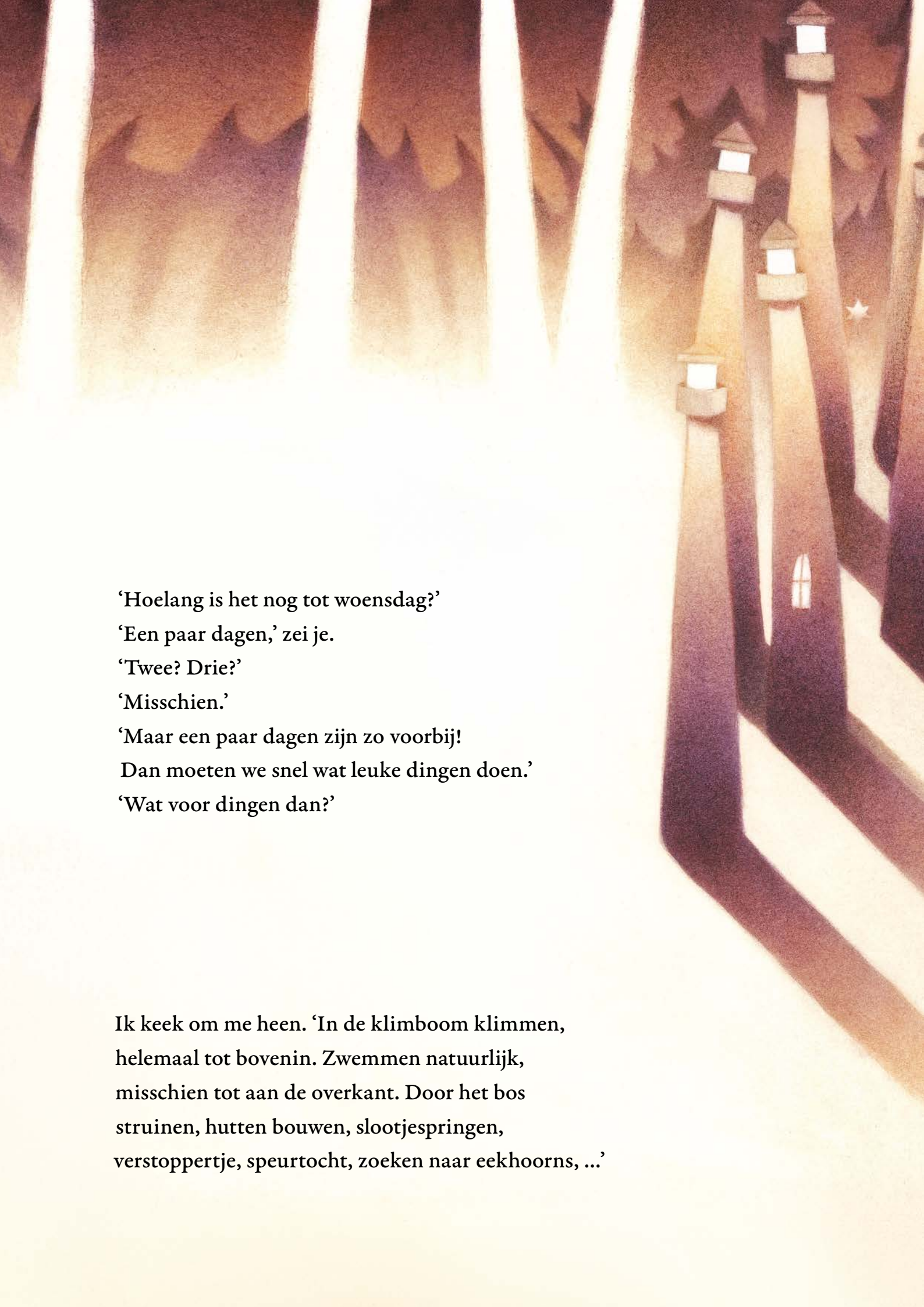
‘Op reis,’ zei jij.

‘Maar waarnaartoe?’ vroeg ik weer.

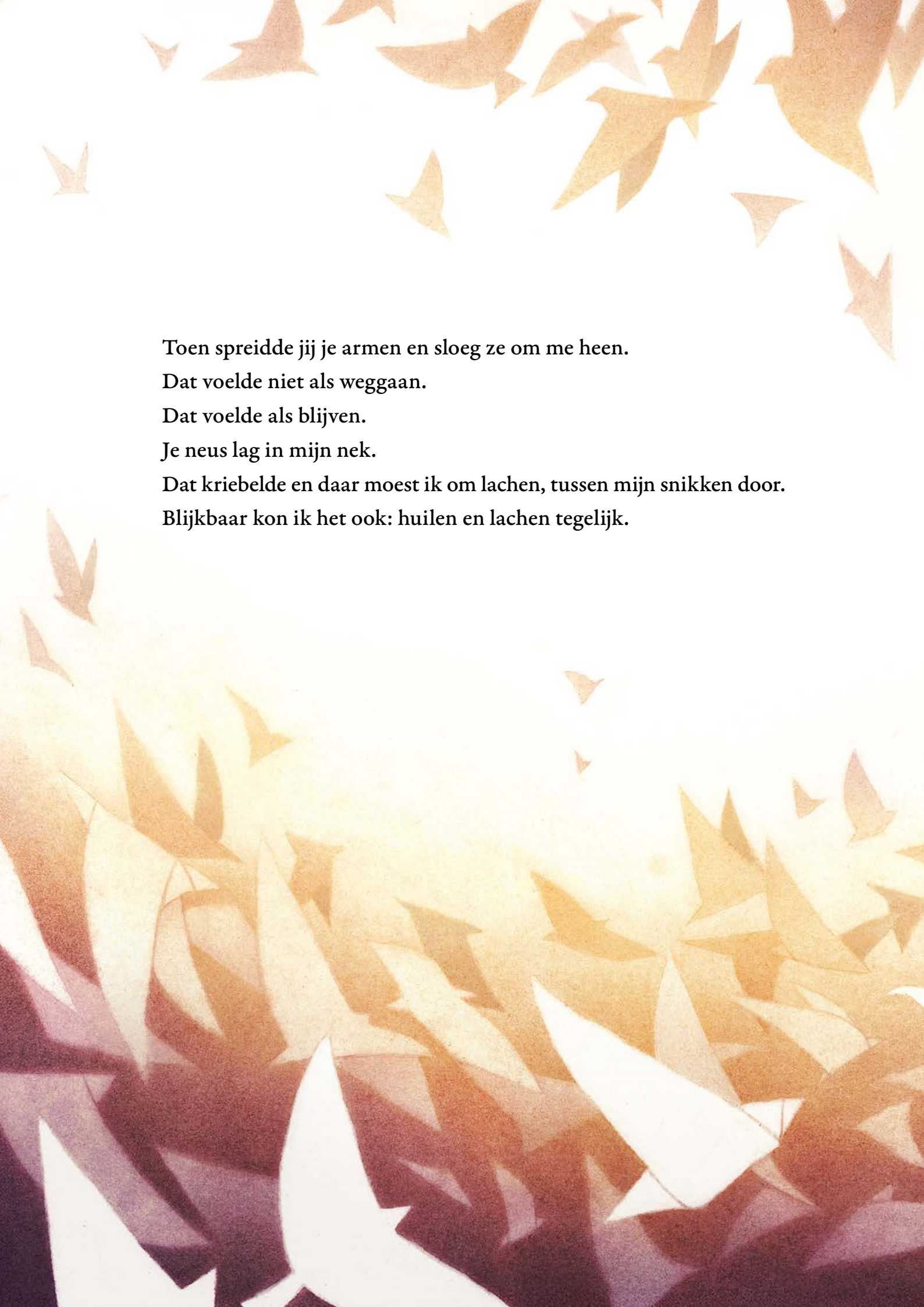
‘Ver weg.’

‘Hoelang is het nog tot woensdag?’
‘Een paar dagen,’ zei je.
‘Twee? Drie?’
‘Misschien.’
‘Maar een paar dagen zijn zo voorbij!
Dan moeten we snel wat leuke dingen doen.’
‘Wat voor dingen dan?’

Ik keek om me heen. ‘In de klimboom klimmen,
helemaal tot bovenin. Zwemmen natuurlijk,
misschien tot aan de overkant. Door het bos
struinen, hutten bouwen, slootjespringen,
verstoppertje, speurtocht, zoeken naar eekhoorns, ...’

Toen spreidde jij je armen en sloeg ze om me heen.
Dat voelde niet als weggaan.
Dat voelde als blijven.
Je neus lag in mijn nek.
Dat kriebelde en daar moest ik om lachen, tussen mijn snikken door.
Blijkbaar kon ik het ook: huilen en lachen tegelijk.

